

מסורת הש"ס

- (א) גיטין מז. (ע"ש),
(ב) לעיל עד: (ע"ש),
(ג) נש (ע"ש), ד' ב"ק קט"ז.
(ד) דף מז. יבמות
קמ"ז. (ט) ויבמות ט"ז.
(י) כבודות מז"ל. (י"א) שם מז"ל.
(י"ב) מנחות מז. (י"ג) שם מז"ל.
(י"ד) נפשות ל' יומא מ.
(י"ה) נפשות ל' מנחות נב.
(י"ו) כבודות כה"ל. (י"ז) ס"א טלול.
(י"ח) נפשות טו. (י"ט) מנחות
של סטוריס.

תורה אור השלם

1. ולא הכנס בני ישראל
בי נשבעו להם נשיא
העדה בני אלהי ישראל
וילנו כל העדה על
הנשיאים: יהושע ט יח
2. יונה בחגי השלע
בסתר המדרגה הראני
את מראיך השמעני
את קולך בי קולך ערב
ומראיך נאחז:
שיר השירים ב יד
3. וקצין יאמר איש
ואיש ילד בה וזהו
יבונה עליה:
תהלים פו ה

מוסף רש"י

כי נשבעו להם. והוא
לה לאשליה אשכנזיית
א לא משום דהוה
נביא (נביא מז). ימים
שנים רבים שלשה
גבי זכר דשנין כשי
כשליה נדה (שם). ערה
כתיב בהו. ערה עשרה.
דכתיב גבי מרגלים (במדבר
יד) לעדה הכרה, ילא
יחשע וכל (שם). אדם
רצח שמתבזה אשתו
בב"ד. למור איט מקדש
כך. הלן צריך קרית
הכס מן ללקלע (שם).
טב למיתב טן דר
מלמיתב ארמול. משל
הוא שהנשים אומרות על
בעל כל דהו, שהוא טוב
לשבת עס שני גופים משבת
אלמנה (מדרשין מא) טן דר,
גנופים שנים, בעל ואשתו,
ואפילו איט לה אלף
לזנות בעלמא (מדרשין י.
ובע"ז יבמות קיח) כלומר
אשה בעל דהו יחלף לה
(ב"ק קיא). דשומשמא
גברא. בעל גון כמלה,
כורסיה בר הראתא רמי
לה. מחוקק עממה נשואה
ועומת כסאה אלף חסות
מרות הארץ (יבמות קיח).
דנפסא גברא. למור
מאוסה. מנפן אמר (שם).
ושם: דנפסא. דקלסא
גברא. מנפן סתול משפחה
(שם). והמזוהם. מפרית
(בבביות מא). מומין
אלו. האמונים כמכור. בין
קבועין בין ערביין. כל זמן
שזן גר. פסולין באדם.
כסין לעבודה (שם מא).

המדיר פרק שביעי כתובות

עה.

עין משפט
נר מצוה

מג א וטו"ש יו"ד סי'
רכס סעי' כ"א:
מג ב מ"י פ"ז מהל'
אשתו ה' ז' סמג
עשין מח טו"ש ע"ה סי'
לט סעי' ד:
מג ג מ"י פ"ז מהל'
בית המקדש ה"י:
י' סמג לאוין פס:
מה ד מ"י פ"ו שם הל'
א:
מו ה מ"י פ"ו שם הל'
י:
מז ז ח י ב מ"י פ"ז
מהל' אשתו הל' ז'
סמג עשין מח טו"ש ע'
ה"י סי' לט סעי' ד:
מח ל מ"י פ"ה שם הל'
ד סמג טו"ש ע'
שם סי' קח סעיף ח:

לעזי רש"י

וורוא"ה (וירוא"ה).
יכלת.
איגרא"ה. חומץ.
פינדרור"א (פינדרור"א).
סדק (של צלקת).

תוספות ר"ד

שכל המומין וכו'. וכו'.
בבביות נפיש להו. תנא
הוסיפו עליהן זיעה ושומא
וריה הפה חניא שומא
קטנה שיש בה שיער ה"ז
מום גדולה ואין בה שיער
ה"ז מום קטנה אין זה מום
אזיהוה גדולה פ"י רשב"ג
עד כאמר האיטלקי (א)
אזיהוה הא מילתא מגברא
רבא שמענא ליה ומוגו
שילא (שומא בלב) נשכה
לכלב ונעשה מקומו צלקת
ה"ז מום חני ביראה
בין דדי אשה טפח
סבר ר"א בריה דרבא
למיר דר"א למיר טפח
למעלותא פ"י שהוא גוי
לאשה. א"ל גבי מומין
חניא וכמה חני גוי אמר
אביי ג' אצבעות תניא ר"ג
אומר כל אשה שדדיה
גסים משל חברתה ה"ז
מום וכמה א"ר מיישא
בר בריה דרבי' למשיה
דריב"ל טפח: מתני' היו
בה מומין ועודה בבית
אביה האב צריך להביא
ראיה שמשתארה היו
בה מומין הללו ונסתחפה
שדהו נכנסה לרשות הבעל
צריך להביא ראיה שעד
שלא תתארה היו בה מומין
הללו ויהי מקחו מקח
טעות דברי ר"מ. וחכ"א
בר"א במומין שבסתר

א"י הכי סיפא דקתני אבל הוא שהלך בו'. דזשלמא אי טעמא
משום דלזין אדם רוצה שמתבזה אשתו צ"ד צבעל לא שייך
זילתא לזין שרגיל ללכת צ"ד כל שעה לזכרו: כאן בועיה
עוברת. שכול להעבירה ע"י רחילת מים דאחתי לא ידע דאפשר
לעבד צקיוהא דחמרל דההיא לא
פסלה כזהנים שהעבודה לפי שעה
הוא אפשר שמרחילה ועוברת ואין
לפרש עוברת שעשויה להתרפאות
דהיינו נוקי מתני' צשאינה עוברת הא
צין קבועין צין עוברין קתני ועי"ל
דזיעה עוברת שעשויה להתרפאות
ואפילו לא העבירה כשר לעבודה
ללא חסיה כולי האי ומוזהם היו
דווקא זיעה שאינה עוברת והא
דקתני צין קבועין צין עוברין לכל
מומין דקתני הסס קאי וה"פ צין
קבועין ששניין צזותה משנה צין
עוברין ששניין שם כגון טוהור:
וחכמים אומרים בר"א במומין
שבסתר בו'. נראה
לרבינו יחזק דר"מ לא פליג אמומין
שגגלי דמדה דלזין יכול לטעון
דראה וניפייס הוא כדאמר סממא
דהש"ס צגמרל ועוד דלי פליג
אמומין שגגליי אס כן משכחת לה
סימפון צעצדים צמומין שגגלי
לר' מאיר ולא פליג אלף ציס מרחן:
אל

תנא וכולן מזנות ותולות בבעליהן: כל מומין שפוסלין וכו': תנא הוסיפו
עליהן זיעה ושומא וריח הפה והני ככהני לא פסלי והתנן הוזקן יזהחולה
והמוזהם ותנן מומין אלו בין קבועין בין עוברין פסולין באדם א"ר יוסי
בר' חנינא לא קשיא כאן בועיה עוברת כאן בועיה שאינה עוברת רב אשי
אמר זיעה אמוזהם קא רמית יהתם גבי כהנים אפשר לעברה בקיוהא דחמרא
ומריח הפה נמי אפשר דנקט פילפלא בפומיה ועביד עבודה אבל גבי אשה
לא אפשר האי שומא היכי דמיא אי דאית בה שער הכא והכא פסלה אי
דלא אית בה שער אי שומא גדולה היא הכא והכא פסלה אי שומא קטנה
היא הכא והכא לא פסלה דתניא ישומא שיש בה שער ה"ז מום אין בה שער
גדולה ה"ז מום קטנה אין זה מום ואיזוהי גדולה פירש רשב"ג יעד כאיסר
האיטלקי א"ר יוסי בר' חנינא בעומדת על פדחתה פדחתה ראה וניפייס הוא
א"ר פפא בעומדת לה תחת כפה של ראשה וזימנין דמתחזיא וזימנין דלא
מתחזיא א"ר חסדא הא מילתא מגברא רבה שמייע לי ומוגו ר' שילא ה"נשכה
כלב ונעשה מקומו צלקת הרי זה מום א"ר חסדא קול עבה באשה ה"ז מום
שנאמר כ"י קולך ערב ומראך נאווה: תני ר' נתן ביראה בין דדי אשה טפח
סבר רב אחא בריה דרבא קמיה דרב אשי למימר טפח למעלותא א"ל
רב אשי גבי מומין תניא וכמה אמר אביי שלש אצבעות תניא ר' נתן
אומר ככל אשה שדדיה גסין משל חברותיה ה"ז מום וכמה א"ר מיישא בר
בריה דרבי יהושע בן לוי משמיה דר' יהושע בן לוי טפח ומי איכא כי האי
גווגא אין דאמר רבה בר בר חנה אני ראיית ערביא אחת שהפשילה דדיה
לאחוריה והניקה את בנה וזלציון יאמר איש ואיש יולד בה והוא יכוננה
עליון א"ר מיישא בר בריה דר' יהושע בן לוי אחד הנולד בה ואחד
המצפה לראותה אמר אביי אחד מיניהו עדיף כתרי מינן אמר רבא וחד
מינן כי סליק להתם עדיף כתרי מיניהו דהא רבי ירמיה דכי הוה הכא לא
הוה ידע מאי קאמרי רבנן כי סליק להתם קרי לן בבבליא טפשא:
מתני' יהיו בה מומין ועודה בבית אביה האב צריך להביא ראיה
שמשתארה היו בה מומין הללו ונסתחפה שדהו נכנסה לרשות הבעל הבעל
צריך להביא ראיה שעד שלא נתארה היו בה מומין אלו והיה מקחו מקח
טעות דברי ר"מ וחכמים אומרים במה דברים אמורים במומין שבסתר
אבל

זה ואחד המנפה ללאותה יקרא מצניה ויצילוהו אללה: והוא יכוננה יכוננה
להיות עליון מנפה על כל העולם: וחד מיניהו. מצני ארץ ישראל: עדיף. פקדים ומרפיים: מתני' האז צריך
לפניה ראי. אס בלא למצוה כמזה מן האירוסין מזה שממלא לקחתה: ונכנסה לרשות הבעל. ניסת והוא בלא להצילה בלא כמזה
על מומין שבה: הבעל צריך להביא ראיה. עדים. וכולה מפרש צגמרל לקמן ע"כ: צמה דברים אמורים. שהבעל יכול לטעון על המומין:
אין